

“ମିଠେ ବଜେ:—ତୁମେମାନେ ନିଜର ଜୀବନର ତୋରାକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବାନ୍ଧି ଦେଇଛ, ତୁମର ସମ୍ପର୍କ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି ତେଣୁ ତୁମକୁ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ସମ୍ବନ୍ଧ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ” ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଂଗମଯୁଗରେ ଆତ୍ମା ନିଜର ଜୀବନର ତୋର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିଥାଏ, ଏହି ପ୍ରଥା ଅଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ କେଉଁ ନିୟମ ଦ୍ଵାରା ପାଳନ ହୋଇ ଆସୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- ବିବାହ ସମୟରେ ସ୍ତ୍ରୀର ପଣତକୁ ସ୍ଵାମୀ ସହିତ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ଭାବିଥାଏ ସାରା ଜୀବନ ଏହାଙ୍କ ସାଥୀ ହୋଇ ରହିବି । ତୁମେମାନେ ତ ଏବେ ତୁମର ପଣତକୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡି ଦେଇଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଅଧ୍ୟାକ୍ଷ ପାଇଁ ଆମର ପାଳନା ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହେବ ।

ଗୀତ:- ଜୀବନ ତୋର ତୁମ୍ଭୀ ସଙ୍ଗ ବାନ୍ଧି...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଦେଖ, ଗୀତରେ କୁହାଯାଇଛି ଜୀବନର ତୋରକୁ ତୁମ ସହିତ ବାନ୍ଧିଛି । ଯେପରି କୌଣସି କନ୍ୟା ନିଜର ଜୀବନର ତୋରକୁ ପତି ସହିତ ବାନ୍ଧିଥାଏ । ଭାବିଥାଏ ଯେ ଜୀବନ ସାରା ତାଙ୍କର ସାଥୀରେ ରହିବି । ତାଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ ସ୍ତ୍ରୀର ପାଳନା କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏମିତି ନୁହେଁ କି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସ୍ଵାମୀର ଭରଣ-ପୋଷଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ନା, ସାରା ଜୀବନ ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ ହିଁ ପାଳନା କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଜୀବନର ତୋର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବାନ୍ଧିଛ । ତାଙ୍କୁ ବେହଦର ବାବା କୁହ, ଶିକ୍ଷକ କୁହ, ଗୁରୁ କୁହ ଯାହା କିଛି ବି କୁହ... ଏହା ହେଲା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଜୀବନର ତୋର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ବାନ୍ଧିବାର କଥା । ତାହା ହେଲା ବିନାଶୀ ଦୁନିଆର ସ୍ଥୂଳ କଥା. ଏହା ହେଲା ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା । କନ୍ୟାର ଜୀବନର ତୋର ପତି ସହିତ ବାନ୍ଧିଦିଆଯାଏ । ସିଏ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇଥାଏ । ଦେଖ, ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । କଳିଯୁଗରେ ହେଲା ସବୁ କିଛି ଆସୁରୀମତର କଥା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ନିଜର ଜୀବନର ତୋରକୁ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ବାନ୍ଧିଛୁ । ତୁମର ସମ୍ପର୍କ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଅଛି, ତେଣୁ ସେହି ଜଣଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ସମ୍ବନ୍ଧ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ବହୁତ ବହୁତ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ସିଏ ତ ଆମକୁ ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହିଭଳି ପିତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ତୋର ବା ରସି । ରୁହ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ହିଁ ଶ୍ରୀମତକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି । ଆସୁରୀ ମତ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତ ତଳକୁ ଖସିଯାଇଛ । ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ନିଜର ଆତ୍ମାର ତୋର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ବାନ୍ଧିଛୁ, ତେଣୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସଦା ସୁଖୀ ହେବାର ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । ସେହି ଅକ୍ଷକାଳର ଜୀବନ ତୋରକୁ ବାନ୍ଧିବା କାରଣରୁ ତ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛ । ଏଠାରେ ତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଗ୍ୟାରେଂଟି ରହିଛି । ତୁମର କେତେ ବଡ଼ ରୋଜଗାର ହେଉଛି ତେଣୁ ଏଥିରେ ତୁମକୁ କୌଣସି ଭୁଲ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ମାୟା ବହୁତ ଭୁଲ କରାଇଦେଉଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନିର୍ଦ୍ଦିତ ଭାବରେ କାହା ସହିତ ନିଜର ଜୀବନର ତୋରକୁ ବାନ୍ଧିଥିଲେ ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପାଦି ମିଳିଛି । କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଜୀବନର ତୋରକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧାଯାଉଛି । ତାର ତ ଗଣନା କରି ହେବ ନାହିଁ । ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି - ମୁଁ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛି, ତାଙ୍କ ସହିତ ଜୀବନର ତୋରକୁ ବାନ୍ଧିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାନ୍ଧିଥିଲୁ । ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଦୁନିଆ ଜାଣିନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ଅଛି କୋଟିକରେ କେହି... । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ଆଉ ସବୁ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରର କାହାଣୀ ଆଦି ରହିଛି । ସେହି ଧର୍ମ ତ ନାହିଁ ତେଣୁ ଜାଣିବେ କିପରି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜୀବନର ତୋରକୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବାନ୍ଧୁଛ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ତୋର ଯୋଡି ହୋଇଛି, ଏଥିରେ ଶରୀରର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ପଛକେ ଘରେ ରୁହ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଜୀବନର ତୋର ବାନ୍ଧି ହୋଇଛି । ଯେପରି

ପଣତ ବାନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି ନା । ତାହା ହେଲା ସୁଳ ପଣତ, ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡିବା । ଭାରତରେ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ କେବେ ଆସିଥିଲେ, ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ କେବେ ହୋଇଥିଲା, ରାମଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ କେବେ ହୋଇଥିଲା ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ଶବ୍ଦ ତ ଲେଖୁଛ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତିନି ମୂର୍ତ୍ତି ତ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ କହିବ ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ସାକାର (ସୁଳ) ଶରୀରଧାରୀ ହେବା ଦରକାର ନା । ବାକି ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶଙ୍କର ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ତୁମେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ବୋଲି କହୁଛ । ଏସବୁ ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ଅର୍ଥ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା, ତାହା ତ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାଳନା ହେବ । ବିନାଶର କାର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହେବ । ଏହି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଏକମାତ୍ର ଭାରତର ହିଁ ଧର୍ମ ଅଟେ । ସେମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକମାନେ ତ ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଅମୃତ ଏହି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଏହି ସମୟଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଅମୃତ ସମୟରେ ଅମୃତ ଏହି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଭାରତର ଧର୍ମ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ଏବଂ ଶିବଜୟନ୍ତୀ କେବେ ହୋଇଥିଲା ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏବଂ ରାଧାଙ୍କର ବୟସରେ ଦୁଇ-ତିନି ବର୍ଷର ଫରକ ଥିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରଥମେ କୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବେ ତାପରେ ରାଧା ଜନ୍ମ ନେଇଥିବେ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗ କେବେ ଥିଲା, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବର୍ଷ ଲାଗିଲା । ତେବେ ଦୁଇଦିନ ମଧ୍ୟରେ କିଏ କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୁଝିପାରିବ । ବାବା ତ ବହୁତ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ହେଲେ ବେହଦର ପିତା, ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବର୍ଷା ମିଳିବା ଦରକାର ନା । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଗର୍ବ ଫାଦର, ହେ ଈଶ୍ଵର ପିତା କହି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ସବୁ ରହିଛି । ଏମାନେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଏହି ସମ୍ପ୍ରତି କିଏ ଦେଇଥିଲା ? ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଵର୍ଗର ରଚୟିତା ହିଁ ଦେଇଥିବେ । କିନ୍ତୁ କେବେ ଓ କିପରି ଦେଇଥିଲେ ତାହା କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, କଳିଯୁଗରେ ପଡିତ । ତେବେ ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥିବେ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନୁହେଁ । ସେଠାରେ ତ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଥାଏ । ତେବେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ବାବା ହିଁ କରିବେ । କୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରାରବ୍ଧ କେଉଁଠୁ ମିଳିଲା ? ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ରାଧେ-କୃଷ୍ଣ ଥିଲେ, ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ବୁଝିଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ବୁଝିବେ । ଏଠାରେ ଏବେ ଅତି ମଧୁର ବୃକ୍ଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୈବୀ ପରିବାରର ତାରା ଲଗାଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ କଳିଯୁଗରୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଟ୍ରାନ୍ସଫର ହେଉଛ । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାଜୋଲା ଖେଳରେ ପାଦ ଏବଂ ରୁଟୀ ଏକାଠି ହୋଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଏବେ ଆମେ ଶୁଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପାଦରୁ ରୁଟୀ ହୋଇଛୁ । ଯଜ୍ଞରେ ତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦରକାର । ଏହା ଶିବ ବା ରୁଦ୍ରଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । କୃଷ୍ଣ କୌଣସି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରି ନଥିଲେ । ଏହି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞରୁ ବିନାଶର କ୍ଵାଳା ପ୍ରକୃତିତ ହୋଇଥାଏ । ଶିବବାବାଙ୍କର ଏହି ଯଜ୍ଞ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ରୁଦ୍ର ଶିବବାବା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ସିଏ ଯଜ୍ଞ କିପରି ରଚନା କରିବେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ନ ଆସିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥାନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ବା ସୁଲଲୋକରେ ଏସବୁ କଥା ନଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ତୁମେ ସେହିଭଳି ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଏହି ଜୀବନର ତୋର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି । ଏହି ତୋର କାହିଁକି ବନ୍ଧା ହୋଇଛି ?

ସଦା ସୁଖର ସମ୍ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଏହିଭଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛୁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲ । ଏଠାରେ କେବଳ ତୁମର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ପରେ ପୁଣି ତୁମେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଧର୍ମକୁ ଆସିଲ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜତ୍ଵ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଲା । ତୁମକୁ ଜଣାଅଛି ଯେ ଆମେ ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରର ପରିକ୍ରମା କିପରି କରୁଛୁ ? ଏତିକି ଏତିକି ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ ? ଭଗବାନୁଭବାତ - ହେ ପିଲାମାନେ, ତୁମେମାନେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନାହୁଁ, ମୁଁ ଜାଣିଛି । ଏବେ ଏହି ସମୟରେ ଏହି ଶରୀରରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶିବ ପରମାତ୍ମା ଦୁଇଜଣ ଅଛନ୍ତି । ବଞ୍ଚିମାନ ଏହି ଦୁଇମୁଁ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । ଶଙ୍କର ତ କେବେ ପାଟି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ବାକି ରହିଲେ ବିଷ୍ଣୁ ଯିଏକି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେବ । ଗୀତାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଥିବା ହମ ସୋ ର ଅର୍ଥ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହିଁ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆତ୍ମା ବୋଲି କହିଦେଇଛନ୍ତି । କେତେ ଫରକ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ରାବଣ ଆସିବା ପରେ ହିଁ ରାବଣର ମତରେ ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ଏସବୁ ହେବା ମଧ୍ୟ ତ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ବଞ୍ଚିମାନ ସଂଗମ ଯୁଗ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛି । ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞର ରଚନା କରୁଛି । ବାକି ଯାହା କିଛି ବି ଅଛି ତାହା ଏହି ଯଜ୍ଞରେ ସ୍ଵାହା ହୋଇଯିବ । ବିନାଶର ଜ୍ଞାନ ଏହି ଯଜ୍ଞରୁ ହିଁ ପ୍ରଜ୍ଵଳିତ ହେବ । ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ ନଚେତ୍ ପାବନ ଦୁନିଆ କିପରି ହେବ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ଯେ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତେବେ ପତିତ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପାବନ ଦୁନିଆ ଏକାଠି ରହି ପାରିବ କି ? ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ, ଏଥିରେ ତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ନିଶ୍ଚିତ ଲାଗିଥିଲା ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସ୍ଵର୍ଗର ଗେଟ ଖୋଲିବ । କହୁଛନ୍ତି ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଅଟେ । ତେବେ ଏହା ତ ଭଲ କଥା ଯାହା ଦ୍ଵାରା ପତିତ ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ଏତେ ଯୋଜନା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବଞ୍ଚିମାନ ଯେଉଁ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି ତାହା ଆଉ କାହା ନିକଟରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର - ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁନର୍ବାର ବର୍ଷା ନେଉଛୁ । ବାବା-ଆମେ ଅନେକଥର ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ନେଇଛୁ । ରାବଣ ପୁଣି ଅଭିଶାପ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛି । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ମନେ ପକାଇବା ଅତି ସହଜ । ବାକି ସବୁ ହେଲା ଦନ୍ତ କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ମନଗଢା କଥା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଧନବାନ କରିଯାଇଥିଲା ତୁମେମାନେ ପୁଣି ଗରିବ କାହିଁକି ହେଲ ? ଏହିଭଳି ହେବାର ତ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି - ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଓ ବୈରାଗ୍ୟ । ଭକ୍ତିଠାରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିବ । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଲା ତେବେ ଯାଇ ଭକ୍ତିଠାରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଲା । ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଠାରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଲା । ଏହା ତ ଶୁଣାନ ଭୂମି ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇଛ । ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ, ବିକର୍ମ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବିକର୍ମାଜିତ୍ ହେବାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ଵାରା ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ । ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଦ୍ଵାରା ନୁହେଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାୟା ହିଁ ତୁମକୁ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁର୍ଖ କରିଦେଇଛି, ଏପ୍ରିଲ ଫୁଲ୍ କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଚିତ୍ର ତ ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ରହିଛି । ଆଜି ଆମେ କ'ଣ ଅଛୁ, କାଲି ଆମେ କ'ଣ ହେବୁ ? କିନ୍ତୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ମାୟା ତୋର ବାନ୍ଧିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । ଟଣାଭିତା ଚାଲିଛି । ଆମେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛୁ କିନ୍ତୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ଏଥିରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ ବିଖ୍ୟାତ ଅଟେ । ସେମାନଙ୍କୁ ବର୍ଷା କିଏ ଦେଇଥିଲେ, ଏକଥା କେହି ବି ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମୁଁ ତୁମକୁ ପୁନର୍ବାର ସମ୍ପଦ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏହା ତ ବାବାଙ୍କର କଂପ୍ୟ ଅଟେ । ବଞ୍ଚିମାନ ସମସ୍ତେ ନର୍କବାସୀ । ତୁମେମାନେ ଖୁସି ହେଉଛ । ଏଠାକୁ ଯଦି କେହି ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝୁଛନ୍ତି ତେବେ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି, ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଠିକ୍ । ୮୪ ଜନ୍ମର ହିସାବ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ନେବାର ଅଛି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରି

କରି ତୁମେମାନେ ଥକିଯାଇଛ । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ - ବାବା ତୁମମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ କ୍ଳାନ୍ତି ଦୂର କରିଦେବେ । ବଂଶୀମାନ ଭକ୍ତିର ଅନ୍ଧକାର ମାର୍ଗ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । କେଉଁଠି ଏହି ଦୁଃଖଧାମ, କେଉଁଠି କଳିଯୁଗ ତାହା ହେଲା ସୁଖଧାମ, ସତ୍ୟଯୁଗ । ମୁଁ ଦୁଃଖଧାମକୁ ସୁଖଧାମ କରିବା ପାଇଁ କଷ୍ଟର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛି, ତୁମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ହେବାକୁ ହେବ । ବାବା ବେହଦର ବର୍ଷା ଦେଇଥା'ନ୍ତି ତେଣୁ ସେହି ଜଣଙ୍କର ହିଁ ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି । ଶିବବାବା ନଥିଲେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କିଏ କରିଥାନ୍ତେ । ତ୍ରାମାରେ ଏସବୁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । କଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ତୁମେମାନେ ମୋତେ ଡାକିଆସିଛ, ହେ ପତିତପାବନ ଆସ । ଶିବଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି ? ତେବେ ଶିବ କ'ଣ କରିଛନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ ହେବା ଦରକାର । ଯଦି ଜଣଙ୍କ ସହିତ ତୋର ବାନ୍ଧିଛ ତେବେ ଆଉ କାହା ସହିତ ବାନ୍ଧ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ତଳକୁ ଖସିପଡିବ । ପାରଲୌକିକ ପିତା ଶିବବାବା ଅତି ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର କୌଣସି ଆଡମ୍ବର ନାହିଁ । ଲୌକିକ ପିତାମାନେ ତ ମଗର ଗାଡିରେ, ଉଡାଜାହାଜ ଆଦିରେ ଯିବା-ଆସିବା କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବେହଦର ପିତା (ଶିବବାବା) କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀରରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତୁମେମାନେ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରୁ ମୋତେ ଡାକି ଆସିଛ ଯେ, ହେ ଅବିନାଶୀ ବୈଦ୍ୟ ଆସ, ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ଜ୍ଞାନର ଜଞ୍ଜେକ୍ସନ୍ ଦିଅ । ବଂଶୀମାନ ଜଞ୍ଜେକ୍ସନ୍ ଲଗାଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ସବୁ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ବାବା ହିଁ ୬୩ ଜନ୍ମର ଦୁଃଖହଂସୀ ଏବଂ ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖହଂସୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ।

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ନିଜର ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ଆତ୍ମିକ ତୋରକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ବାନ୍ଧିବାକୁ ହେବ । ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ।
- (୨) ଆମେମାନେ ମିଠାରୁ ମିଠା ବୃକ୍ଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୈବୀ ପରିବାରର କଲମୀ ଚାରା ଲଗାଉଛୁ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ହିଁ ବହୁତ ବହୁତ ମିଠା କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ତତପର ରହି ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେହେତୁ ନିଜର ଲୌକିକ ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଘର-ଗୃହସ୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟରେ, ନିଜର ବିନାଶୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାରୀରିକ ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବହୁତ ସମୟ ଲଗାଇ ଦେଉଛ ତେଣୁ ବଂଶୀମାନ ନିଜର ବିନାଶୀ ପ୍ରବୃତ୍ତିଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଉପରାମ ରୁହ ଏବଂ ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ, କର୍ମ ଏବଂ ସମ୍ପଦ-ସମ୍ପର୍କରେ ସନ୍ତୁଳନ ରଖି ତେବେ ନିଜର ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିର ମିତବ୍ୟୟିତ ଦ୍ୱାରା କମ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଅଧିକ ପ୍ରାପ୍ତି କରିପାରିବ । ଏବେ ନିଜର ସମୟ ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତି, ଶକ୍ତି ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ କମ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଅଧିକ ପ୍ରାପ୍ତି କର । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜ ପରିବର୍ତ୍ତେ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କର ତେବେ ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ଜଣଙ୍କର ଲଗନରେ ସର୍ବଦା ମଗନ ରୁହ ତେବେ ସର୍ବ ବିଘ୍ନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।